

“ Ой, хто, хто Миколая любить ”

Провела:

Класний керівник 5-А класу

Слижук М. М.

Пісня « Ой, хто, хто Миколая любить »

Що нині за днина,
Що нині за свято,
Що сюди зібралось
Так дітей багато?

Знаю, що за днина,
Знаю, що за свято.
То прийшли всі діти
Бога прославляти,
Про святого Миколая
У цей день згадати.

Хто ж не знає про святого Миколая? І малеча, і дорослі, усі, звичайно, знають. Щороку приходив він у кожен дім з миром і дарунками. Для маленьких стає чарівною казкою, коли невидимо з'являється вночі і кладе під подушку такі бажані гостинці.

Наслідуймо і ми добро і вчинки Миколая! Нехай це свято стане для нас святом Милосердя, святом Доброти, Прощення, Любові до ближніх. Хто ж він, той святий гість з неба, на которого так чекають діти?

Легенда оповідає, що у дитинстві (а ріс Миколай у заможній родині) горнувся хлопчик до бідних, нужденних, скривджених, голодних та калік. Він змалку широко молився і просив у Господа справедливості, миру, добра, прощення і милосердя. Вдачею був тихий, незлостивий.

Святитель Миколай народився близько 280 року у місті Патарі у Малій Азії за часів царювання римського імператора Валеріана. Його батьками були багаті християни — Феофан та Нона. За поширеною легендою, Святитель

Миколай уже в ранньому дитинстві почав творити чудеса: майже одразу після народження міг стояти на ніжках (поширений сюжет в іконографії) і, виявляючи доброту, до пізнього вечора відмовлявся від материних грудей у пісні дні: середу та п'ятницю. Пізніше він також виявив схильність до суворого стримування і любив залишатися на самоті у роздумах про Бога. Святитель Миколай уникав мирських веселощів, часто відвідував храм Божий і, зрештою, відцурався мирського життя і прийняв чернечий чин.

Ось одна з історій про св. Миколу. Стояла глибока осінь. Миколка знав, що багато дітей у їхній околиці живуть бідно, у голоді і холоді. От родина старого Олександра. Мати хвора, в Петруся немає взуття, а мала Софійка вранці збирала на дорозі ломаччя, щоб було чим затопити в печі. Увечері Миколка тихо, щоб слуги не бачили, подався до комори. Набрив у торбину борошна, налив пляшечку олії, набрав повні кишені яблук, відшукав у своїй скриньці пару нових шкарпеток, нові постелики. Все це склав у велику торбину і сховав під своїм ліжком. Коли в домі всі поснули, він тихенько вислизнув із ліжка, пробрався до Олександрової хатини, поклав там торбину й чкурнув додому. Вранці старий Олександр не міг натішитися щедрими дарунками. Але хто це міг зробити? Кому подякувати? З того часу Миколка часто робив такі дарунки бідним сусідам. Люди молили Бога за невідомого, який їм допомагає. Та ніхто не здогадувався, що то був Микола. Миколині слуги стали помічати, що зникають харчі, одяг, паливо з комор. Стали пильнувати. Одного разу, коли Миколка тільки-но склав торбинку і вийшов із свого подвір'я, його наздогнав старий слуга. Думав, що то злодій. Тоді й стало відомо всім, хто піклується про бідних.

Подарунок від Миколая Чудотворця

В одному місті жив собі чоловік. Ні родини в нього не було, ні дітей, а лише багатство небачене. Був товстосум той страшенно скупий. До того ж

мав зле серце і черству душу. Ніколи він не пожалів ні песика бездомного, ні злидаря безхлібного.

— От який я багатий! — посміхався спогорда. — Що мені ті люди, коли вони бідніші від мене?

Якось була люта зима. Хурделиця снігами трусила. Мороз аж сльози з очей витискав. Саме тієї пори Святий Миколай по світу ходив. Додивлявся, хто з малечі залишився ще без подарунка.

— Ніби усіх дітей обійшов й усі подарунки розклав. Жодного не залишилося, — вдоволено мовив сам до себе Миколай.

Аж дивиться — дівчатко біля вікна сидить, у сніговицю заглядає.

— Ай-ай-ай! Вона ж мене виглядає, бідолашна! Як же це я її без дарунка лишив? — бідкався дідусь.

— Старий, видно, став. І, як на лихо, гостинці скінчилися. Зайду-но я до того багатія, попрошу в нього щось для дитини. Тай постукав у ворота.

— Хто там? — питає багач.

— Перехожий один. Пусти, чоловіче добрий, бо замерзну.

— То й замерзай. Мені що до того!

— Я Святий Миколай. Прошу в тебе щось для дівчинки. Не може ж вона залишитися без подарунка.

— Мені байдуже, святий ти чи грішний. Я наймогутніший, бо я найбагатший. А найбагатший тому, що у своєму житті нікому нічого не дав.

— Але багатство не вічне. Невмируще тільки добро, яке ти зробиш людям. А з твоїми грішми може щось трапитися.

— Нічого не трапиться. Я сторожу надійну поставив, яка пильно охороняє мої скарби.

Пішов Святий Миколай ні з чим... Тихенько підступив до вікна, де чекала на нього дівчинка. А вона заснула...

— Ти не зостанешся без подарунка, дитино моя, — промовив Миколай тихенько. І вклав пісню в її уста.

Прокинулася вранці дівчинка й заспівала. Та так гарно, що аж сама здивувалася.

— Ой, — засміялася радісно, а я думала, Святий Миколай забув про мене.

Минув час. Дівчинка виросла і стала співачкою. Люди, слухаючи її пісні, усміхалися й добрішали. Дівчинка розбагатіла. Та незважаючи на це, допомагала бідним, жаліла бездомних котів і собак, була до всіх доброю. А ще шанувала Святого Миколая.

Якось саме того зимового вечора, коли Миколай провідує діток, поверталася співачка додому. Раптом угледіла край дороги нужденного чоловіка, що просив хоча б кусник хліба. Зглянулася дівчина. Взяла старого до своєї оселі, обігріла, нагодувала, дала чисту одежину. Тут став перед нею Святий Миколай і мовив:

— Цей чоловік пожалів колись для тебе малу дещицю свого багатства. Чи й тепер будеш доброю для нього?

— Так, буду, — сказала співачка. Він удвічі нещасніший за найбіднішого бідняка, адже його ніхто не любить.

Заплакав тут старий і сказав:

— Святий Миколаю, часто я згадував твої слова. Справді, вічне лише добро, яке зробиш ти людям. Усі мої скарби знищила пожежа. І більше у мене нічого не залишилося, бо добра я не зробив нікому.

— Якщо ти плачеш, то не такий вже пропаций, — сказав Святий Миколай, ледь помітно усміхаючись.

Через деякий час нажив той чоловік багатства знову. Проте завжди допомагав нужденним і був щасливий від того, що робив добро.

Святий Миколай. Народна легенда

Іде святий Миколай полями, лугами, а за ним поспішають янголи, які несуть дарунки для добрих, чемних дітей.

Ходить святий Миколай по всіх-усюдах, минає хати, палаци, села, міста, роздає дарунки, благословляє і втішає бідних та нужденних.

Так він зайшов до села, у якому під самим лісом стояла хата. Двері відчинені, на порозі сидить хлопчина, босий, розхристаний, у подертій одежині і вдивляється в небо, в ту молочну дорогу, що з небесних палат веде на землю.

Це малий Тарасик. Матері він не пам'ятав, торік помер тато, лишився хлопець круглим сиротою. Тепер служить у людей, пасе влітку вівці та гуси. Він не показував великого розуму — робив, що йому наказували робити, але й ця робота ішла в нього мляво. Одне лиш захоплювало. Побачить, бувало, що якась мати пестить і цілує свою дитину, малий Тарасик біжить мерщій туди і так вдивляється в матір, наче щось просить.

Приходить Святий Миколай під хату, а Тарасик навіть шапки не знімає, лише розплющив очі та й дивиться.

— Що ж ти, Тарасику, мене не пізнаєш? — питає Миколай.

— Чому ні, тільки я Вас визирав із неба, а Ви тим часом прийшли із села.

Усміхнувся Святий Миколай і знов питає:

— Скажи мені, Тарасе, чим тебе маю обдарувати, може, шапкою, одягом, чобітьми?

— Ні...

— Може, тобі дати їжі такої, щоб ти не був ніколи голодний.

— Ні...

— А може, ти хочеш грошей багато?

— Теж ні.

— Скажи-но, Тарасику, щиро, що ти хотів би мати, адже знай, що я й для тебе приніс дарунків, бо ти нічим не прогнівив Господа Всевишнього.

На ті слова Тарас упав навколішки і прошепотів несміло:

— Я хотів, Святий Отче Миколаю, щоби мене хтось хоч раз у житті попестив і приголубив, як мати свою дитину.

Засумував Святий Миколай і не сказав жодного слова. Любов матері — це єдине, чим важко обдарувати сиротину.

Але і з таким бажання звертаються дітки до Миколая. За щирі і наполегливу молитву часто Святий Миколай обдаровує їх новою родиною і любов'ю батьківською.

Я чекаю Миколая

На березі великого моря, яке називається Середземне, стояло місто Мири. У ньому мешкало одне набожне подружжя. Чоловік і жінка жили в мирі й не сварилися. Однак дуже журилися, що не було у них дітей. Щодня вони молили Бога про це.

Бог почув їхні молитви, й у них народився хлопчик, якого назвали Миколаєм.

Матуся рано навчила синочка любити Ісуса, розмовляти з Ним у молитвах.

Миколай ріс допитливим і побожним хлопцем.

Коли батьки померли, синіві у спадок залишилось велике багатство. Миколай роздавав усе бідним, сиротам, хворим і дітям. Але робив він це таємно, так, щоб ніхто не знав.

Серце святого отця Миколая схоже на зірньку небесну, яка є дороговказом у житті. Вона показує людям шлях до Царства Небесного.

Вважається, що святий отець Миколай є покровителем рибалок, мореплавців і всіх подорожуючих. Збереглися свідчення людей, які врятувалися від різних бід завдяки молитвам до Миколая Чудотворця.

Він і тебе готовий вислухати у твоїй молитві.

Любий друже, тепер ти знаєш таємницю про святого отця Миколая. Спробуй наслідувати його у своєму житті.

Примириь з тим, кого не любиш. Найкращий спосіб перебувати у мирі з недругом — молитися до його ангела-хоронителя і робити добрі справи.

Подумай, чи міг би ти зробити якусь добру справу, але так, щоб ніхто не знав.

Минули роки. Після смерті батьків Микола продав маєток і роздав гроші бідним, а сам став священиком. Своїми молитвами зцілював недужих, сліпих і калік. Втихомірював море, бурю, гасив пожежі, охороняв від напастей. Був покровителем подорожніх у путі, а також усіх тварин — диких і свійських. Всім серцем любив дітей і кожному хотів подарувати бодай

крапельку своєї любові. Робив добро, не чекаючи на подяку і славу. І тому його ще за життя називали “батьком сиріт, вдів і бідних”.

Св. Миколай є «старшим» серед святих: опікується воїнами, володіє ключами від неба. Але більшість часу він проводить на землі, допомагаючи бідним у скруті, мандрівникам — у дорозі, мореплавцям — на морі. Згідно з карпатською легендою, святий так сильно молився в церкві за знедолених, що золота корона сама впала йому на голову.

Переказують, що одного разу, коли Господь Бог запросив усіх святих до себе на вечерю, запізнився лише Миколай. Прийшов він пізно, у подертій одежині й брудних чоботах і пояснив Усевишньому, що допомагав дядькові витягати воза, який загруз серед дороги в болоті. За свою доброту до людей має він Божу нагороду: не один, а два свята на рік — Миколи теплого (22 травня) і Миколи зимного (19 грудня). На Київщині кажуть, що «до Миколи нема зими ніколи». А «як прийде Свято Миколи, то він лопатами позмітає увесь сніг з неба, і починається зима».

Святий Миколай має владу над холодними вітрами й морськими штормами, рятує потопуючі кораблі, тому рибалки Причорномор'я приносили йому в жертву перший улов. Зазвичай образ чудотворця, намальований на сухій рибі-камбалі, брали з собою в дорогу чумаки.

ПІСНЯ “Ходить по землі Святий Миколай”

ПРО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Всі чекають Миколая, всі на світі — кожен край.
Та не кожний, мабуть, знає, хто ж той добрий Миколай?
Жив колись давно на світі десь у Азії юнак,
Роздавав дарунки дітям той багатий одинак.
Бідним дітям у потребі дарувати він любив,
Аж Господь Вседобрий в небі Миколая полюбив.
Став єпископом всезнаним Миколай і чесно жив,
Особливої пошани він у Бога заслужив.

Запитав Господь: «Що хочеш за свої заслуги ти?»
— Хочу Господи, я дуже раз у рік на землю йти,
Завітати в кожную хату, всіх вітати знов і знов,
Чемним дітям роздавати подарунки, як любов.
І отак щоразу, діти, вам щороку Бог дає:
Миколай мандрує світом — подарунки роздає.
Він за них не хоче плати, лиш, як то велить Господь, —
Батька, матір шанувати, рідну церкву і народ!

ЧУДОТВОРЕЦЬ

Колись давним-давно... А може, нині?
Жив Миколай. Та ні: завжди живе.
Не забував нікого: кожній дитині

Ніс радість, щастя чарівне.
Він все творив добро. І нині творить,
Хоча віддяки ні від кого не чекав.
Тому тихесенько вночі він ходить,
Щоби ніхто його, ніде, ніколи не застав.

Він знав, де радість є, де горе,
Де злидні й голод є щоднини.
І вчасно там своє добро
Під двері клав в якійсь ряднині.
Хоч так давно він жив і так далеко,
Та пам'ята про нього бідний люд.
Всі моляться за нього — в холод й спеку,
Слава йде про Чудотворця звідусюд.

СВЯТО

Скільки, щастя, скільки втіхи,
Скільки подиву і безліч запитань.
Коли тільки відкриваються повіки
Діти бачать Миколая день.
І як втішно і цікаво враз відчути —
Миколай їх дім не обминув.
Чом могли в таку ніч заснути,
А Святий нічого не забув?

Лиш одного діткам не збагнути —
Все завмерло й двері на замку.
Як зміг Миколай їх відімкнути,
Звідки взяв він силу отаку?
І безгрішність у очах дитячих!

І чарівна музика бринить.
Й ангелята світ чудовий бачать.
Як же свято це не любить?

Ми до Господа молились, щоб багато дав нам сили,
Щоб багато дав охоти, перешкоди всі збороти
І колись такими стати, як хотіли б тато й мати,
Як хотіла б вся родина й наша рідна Україна
Миколая доброту всі у світі знають
І про Нього усі діти весело співають,
Величають в святу днину славнії діла,
Щоб вкраїнська дітвора щасливою була

ПІСНЯ “ Доброти свіча ”

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Святий Миколаю!

Я тебе чекаю!

Може, знати б ти хотів,

Що собі бажаю

На Різдво в дарунок?

Навантажуй клунок.

Принеси цікаву книжку

Про kota або про мишку,

Про таких, як я, дівчаток,
І з малюнком на початок.

Ще б хотіла черевички,
Гарну блузку, дві спіднички,
На голівку — синю стрічку,
А найбільш — малу сестричку.
Щоб її я доглядала,
По годинах годувала
І у возику возила,
І ходить маленьку вчила...
Любий Отче Миколаю!
Я, звичайно, добре знаю,
Що цей список — аж задовгий,
Але ж Ти — незмірно добрий...
Принеси мені гостинців,
Скільки вміститься в торбинці:
Ані мало, ні багато —
Так, як скажуть мама й тато.

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

— Святий Отче Миколаю,
Вечір Твій вже наступає,
Пишем, щоб влегшить роботу,
На що маємо охоту...
Соні черевичків треба,
Оля просить — ляльки з неба
Влодко — шаблі золотої,
І рушниці — та нової...

Ну й цукорків — мусиш знати —
Любим страшно ласувати.
Діти лист цей заліпили,
За вікно його вложили,
Все зробили так, як треба,
Лист поїхав впрост до неба.

ЛИСТ ДО НЕБА

Гей, пошлемо листочок до раю:
— Не забудь нас, Святий Миколаю!
Не забудьте про нас, янголятка! —
Вас прохають і хлопці, й дівчатка.
Завжди ми були чемні та милі,
До садочка охоче ходили,
Шанували матусю і тата,
Любили сестричку і брата.
Ми складаєм долоньки маленькі
У молитві до Божої Неньки,
Тож гостей ми чекаємо з неба —
А Антипка нам зовсім не треба!
Гей, напишем листочка до раю:
— Ми чекаєм, Святий Миколаю!
Ми чекаємо вас, янголятка!
А підпишемо: Хлопці й дівчатка.

МОЛИТВА ДО МИКОЛАЯ
Святий Миколаю,

Я тебе благаю:
Пошли щастя й світлу долю
Козацькому краю.
Дідусь і бабуся —
Щоб були здорові,
Татусь і матуся —
Щоб жили в любові.

Усім добрим діткам
Принеси гостинці
І подаруй Божу ласку
Кожній сиротинці.

Дитина:
Святий та добрий Миколаю,
На тебе ждемо вже давно,
Що даш Ти нам — ми ще не знаєм,
Та просимо Тебе одно:
Ти нашим родичам дай сили,
Щоб виховати нас могли,
Від Бога втіхи дочекали,
Коли зростуть їх діточки.
Усьому нашому народу
Дай добру волю й много літ,
Щоб пісня — слава України,
Полинула на цілий світ.

ПІСНЯ «Молитва»

Святий Отче! Обіцяємо завжди добрими бути,
І в житті, і в молитві тебе не забути.
Ти опікун віддавна українського народу,
Добре знаєш, що ми усі козацького роду.
Дитячі молитви велику силу мають,
Про волю церкви, України промовляють.
Святий Отче Миколаю! Ми усі — твої діти,
Поможи нам життя це уміло прожити,
А після — вічне щастя в небі заслужити.

